

Současný vandalismus
nebo historická spravedlnost?

EL SIGLO XX Y LA PAZ

Byl v Římě znamenitý historik Tacit, který měl říci slova: "Sine irae et odio" čili "bez hněvu a nespravedlnosti". Po dynastii Flaviů nastupuje císař Traian a prohlašuje: Je konec krvavým dnům, já touto cestou nepůjdu. Radují se všichni, kteří mu věří a je jich hodně. Všude je veselí a jediný Tacit je zamračen. Vidí, že jedna epocha, epocha Impéria skončila, že není návratu ke starým pořádkům ať dobrým či zlým. Ale co je důležitější - nenávidí ke včerejšímu dni, nejen že nepomáhá vidět příčiny, ale klame zrak. To, že nemá nenávidí neznamená, že je lhostejným. V něm jako v historiku a i jako člověku zůstává jakási spolupatřičnost k tomu co se znesvětilo krví. Je mu drahá tato - zmrzačená a zhanobená minulost.

Historie jak je vidět se mnohdy ocitá na půl kroku od šílenství. Lehce se nám může stát, že vzhledem k převažující jednosměrnosti se mezi námi objeví zase nová generace idiotů. To, že se natírají památníky II.světové války i u nás není zas tak nic zvláštního. Stařík jenž zastavil školáky u stalingradského memoriálu: čepice, říká -, máte smeknout! A oni jemu: "Vy jste pustili Němce k Volze - sami si smekejte." Poslanci-natěrači se chovají skoro jako ty děti, ale volit je asi budu, protože za jejich převahy v parlamentě mám záruku svobody tisku na rozdíl od Leninova stisku. V.H.

u v n ě t ě č í s l o :

1. Josef Volařík: HEROSTRÁT - slavoman za každou cenu.
2. Jaromír H o ř e c: Bílé místo - Podkarpatská Rus.
3. Prof.Dr.Ing.Libor Brom: Bez komunistů - takých či onakých.
4. Zpravodaj LDS: K r i z e č e s k é p o l i t i k y. Přípravujeme:

Jiří Gruntorád: O nezávislých iniciativách v ČSR.

Předpokl.cena: 1,- Kčs MČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 8 č í s l o

Vydává: Vladimír Hajný
ČSA 34, 787 01 Šumperk

Red. Josef Volařík
reda:Narta Zemanová

Uzávěrka: 2.6.91

Foto ze sovětského tisku

Zvykli jsme dnes nadávat na Mečiaru a na nepřiměřené ambice slovenského národa, jehož plných 80 procent občanů důvěřuje svému premiérovi. Nechápatě kroutíme hlavou nad požadavky na rozdělení ply novodu, na zřízení slovenské emisní banky, nad vzpomínkovými akty k výročí Tisovy popravky. Jestliže však sledujeme impotenci české politiky, která se neustále fixuje na dualistickou federaci, myslí československy ve smyslu teritoriálního panství a nikoli ve smyslu svobodného soužití, musíme nutně dojít k závěru, že vývoj slovenské politické scény je více než logický. Řešení státoprávního uspořádání není zatím stále považováno za jeden z prvořadých problémů nejen ve vztahu ke Slovensku, ale i k Moravě, jejíž nároky na samosprávu rovněž není namístě zlehčovat. Přitom se snadno zapomíná na prostý fakt, že ani ekonomická reforma nemůže být procesem izolovaným od reformy politického a státoprávního systému.

Na pozitivní řešení uspořádání státu klade LDS velký důraz již od svých prvních programových dokumentů. Toto stanovisko od počátku vychází z liberálního pojetí občanských svobod, které se v této oblasti realizují širokou autonomií regionů a uplatněním práva národů i národnostních menšin na sebeurčení. Celý první rok byly tyto postoje chápány spíše jako okrasa politického programu a jen málokdo v nich viděl skutečné východisko možné koncepce české politiky. Bylo to zřejmě již v dubnu 1990, kdy LDS (tehdy ČSDI) vydalo prohlášení pod názvem "Svoboda-tolerance-aktivita". V tomto prohlášení se mimo jiné praví: "Nedostatek koncepce a přebytek improvizace se projevil zejména v otázce soužití Čechů a Slováků." A o několik řádek níže: "Bez svobody a tolerance se toto soužití neobejde. Nedělejme si iluze, buď bude svobodné a dobrovolné, nebo žádné." Ve chvíli kdy byla tato otázka naplno otevřena v souvislosti s vystoupením slovenských separatistických sil, snažili se zástupci nejvyšších výkonných orgánů urovnat celou věc pomocí kabinetní politiky, za zády parlamentu. Takto se smutně proslavila schůzka představitelů všech tří vlád v Trenčianských Teplicích v srpnu 1990. Od této doby již můžeme sledovat souvislou nit politické aktivity liberálních demokratů v této sféře. Kromě zásadního nesouhlasu s řešením krizových situací kabinetní politikou usilovala LDS o to, aby česká reprezentace přestala strašit společnost rozpadem státu a namísto toho konečně formulovala v jakém státě chtějí Češi žít. Jestliže si totiž nevymyslíme odpověď na tuto základní otázku, jestliže nevíme co chceme, nemáme ani o čem jednat a můžeme jedině pokračovat v politice chlácholení rozvášněných nacionalistů, v politice neochotných ústupků a přezírání celého problému. Jestliže nám však upřímně záleží na zachování společeného státu na principu dobrovolnosti, je právě tato politika nejpřímější cestou k jeho rozpadu. A analogicky - jestliže nechceme aby, ulice moravských měst patřily extrémním silám a křiklounům musíme přiznat Moravě její historicky oprávněný požadavek na přiměřený stupeň autonomie.

Zatímco posloucháme prázdné fráze o naplňování pojmu federace, stoupla ve slovenském veřejném mínění podpora myšlenky samostatného státu od října minulého roku o dalších 6 % . V současné době je tedy na Slovensku 16 % zastánců samostatnosti a dalších 15 % se vyslovilo pro konfederaci, tedy pro formu soužití, která podle evropských zkušeností nemá téměř žádnou naději na delší trvání. Tomuto vývoji mohlo však dávno zabránit referendum, které LDS navrhovala již v létě 1990. Populistické tendence by neměly tak velký ohlas ani na Slovensku ani na Moravě, kdyby česká politická reprezentace projevila vůli situaci řešit, kdyby měla koncepci a nestála kupříkladu bezradně nad návrhem na spolkové uspořádání. Tento návrh vyvolala LDS poprvé na Liskové konferenci v listopadu minulého roku.

Bílé místo — Podkarpatská Rus

Jaromír Hořec

Prezident Václav Havel dostal na tiskové konferenci před časem otázku, co říká situaci Rusínů v naší republice. Odpověděl, že tuto problematiku zatím nezná, a přidal k tomu teoretickou úvahu, že až v nové Evropě zmizí zábrany hranic, budou žít lidé na obou stranách někdejšího rozdělování v demokracii a svobodě. A opadnou i nacionální partikulární zřetele.

Měl v tomto přemýšlení i v perspektivách zcela pravdu. Myslíme-li ovšem na osudy Rusínů (tak zní historické označení obyvatel karpatské oblasti, části Haliče — pozn. red.) žijících u nás na východním Slovensku a na území Podkarpatské Rusi, která je dnes součástí Ukrajinské sovětské republiky, jeví se představa, že nezáleží na hranicích, zatím značně utopistická, zvláště závisí-li to na dalším vývoji ruské říše procházející nyní podobnými proměnami jako po roce 1945 Velká Británie a Francie ve svých koloniích a državách. Vše, co se stalo s Rusíny a jejich vlastí — Podkarpatskou Rusí — po roce 1944, tvoří bílé místo v dějinách naší republiky i ve vztazích mezi Československem a Sovětským svazem za druhé světové války i záhy po jejím konci. Dosud se o tom všem mlčí, nepíše, nediskutuje a objevují se jen ojedinělé hlasy vyzývající k odpovědím, jimž se nelze vyhnout. Jsou to hlasy „na obou stranách hranic“, které od roku 1945 vedou východně od Košic a Prešova, kdežto dříve jak zmo se rozkládala Československá republika od Aše až k Jasíně.

Duchovní život na Podkarpatské Rusi se rozvíjel v souladu s křesťanstvím střeoevropské orientace. Dokazuje to působení řeckokatolické církve, která měla být proto zcela vymýcena a zlikvidována. Při běžném pohledu na podkarpatskou kulturu se většinou uvádějí osobité církevní dřevěné stavby, folkórní atributy jako písně, kroje a zvyky chápané a vysvětlované jako místní zajímavosti a svéráz. Uplatňovalo se tu většinou jen literární romantické hodnocení, jež si nekladlo další a hlubší otázky o základních podmínkách národní existence Rusínů. Zapomíná se, že zde existovala původní a autentická tradice národního života ohrožovaná ve své postatě kdysi Avary a Turky, později pak uherskými vládci. Posledních osm století jejich moci je i dlouhým řetězem bojů, ve kterých šlo o zachování rodu. I když se mnohé skupiny postupně odnárodňovaly a pomádarštily (zejména ve městech), jádro rusínského národa nepodlehlo a jejich představitelé vstoupili v minulém století do nových bouřlivých evropských dějin poznamenaných národním obrozením. Všeslovanský sjezd v Praze v roce 1848 vítá mezi delegáty také mluvčí podkarpatských Rusínů, kteří informují o svém národním hnutí Palackého a Riegra. Již v roce 1830 byla vydána mluvnice rusínského jazyka „Grammatica slavo-rutena“; napsal ji Michal Lučka, jenž navazoval na učení Josefa Dobrovského.

Na sklonku první světové války — v říjnu 1918 — připravili podkarpatscí Rusínové v Spojených státech amerických deklaraci, v níž se poprvé objevuje myšlenka, aby Podkarpatská Rus přestala být součástí maďarské části Ra-

kouska-Uherska. Předcházelo tomu i jednání s T.G. Masarykem po jeho příjezdu z Ruska do USA v květnu 1918. Organizace Americká ruská národní obrana prohlašuje, že nenavrhuje včlenit Podkarpatskou Rus do ruského státu poříjnové komunistické orientace a že by vítala připojení k příštímu státu Čechů a Slováků. Významně ovlivnil další vývoj těchto úvah a podnětů americký prezident T.W. Wilson, s nímž američtí Rusínové tehdy jednali. A tak se nově vzniklá Národní rada Uhro-Rusínů rozhoduje v listopadu 1918 spojit příští osudy své země se slovanskými národy Československé republiky na zásadě autonomie.

Mezitím však v prosinci roku 1918 maďarská republikánská vláda podnikla kroky proti této iniciativě a sama svolala do Budapešti některé představitelé Rusínů, kteří přijali požadavek autonomie v rámci maďarského státu. Proti tomu již však při tomto jednání vystoupili někteří zástupci (zejména z Chustska) a vytkli shromáždění jeho nekompetentnost. Kromě maďarských akcí třetího se tehdy národně osvobozenec hnutí také o vlastní nejednotnost: vznikaly návrhy spojit se s Ukrajinou — tehdy ještě krátce nesovětskou — ozvaly se i plány na samostatný rusínský stát, byla vyhlášena maďarská komunistická republika a její oddíly obsadily část Podkarpatské Rusi.

V podkarpatských městech Svaljavě a Chustu, v slovenském Prešově a konečně 8. května 1919 v Užhorodě se sešli zástupci Podkarpatských Rusínů, kteří proklamovali své svobodné rozhodnutí stát se součástí Československé republiky. Mírovou smlouvou podepsanou 10. září 1919 v Saint-Germain se existence Podkarpatské Rusi definitivně vyřešila, když již předtím od ledna 1919 československé vojsko postupně obsazovalo její území. Ústava ČSR z roku 1920 uzkoňuje Podkarpatskou Rus jako trvalou integrální součást republiky. Záhy nato přijel do této země dr. Edvard Beneš, tehdy v krátké funkci předsedy vlády, a po něm na podzim roku 1921 i prezident T.G. Masaryk. Při svém zájezdu prohlásil, že osvobození Podkarpatské Rusi od maďarské nadvlády „začalo naší dohodou v Americe, pokračovalo obsazením této země naším statečným vojskem, kterému i později připadl úkol odrazit nepřátelský vpád, dostalo právní zabezpečení v mírové smlouvě a v ústavě Československé republiky a čeká své dokončení od nás všech, ale především od lidu Podkarpatské Rusi samé“.

Podkarpatskou Rus převzala republika v zuboženém stavu, na němž se podepsala staletí sociálního i národnostního útlaku. Dokázala však za necelých dvacet let pozvednout celkovou úroveň kulturní, hospodářskou i sociální. To je

nesporné a prokazatelné, a dodnes se tu vzpomíná na dvacetiletí života v letech 1919 až 1939 ve srovnání s dřívějším i současností jako na období rozvoje i svobody. Při své nové návštěvě na Podkarpatské Rusi v květnu 1934 řekl ministr zahraničí E. Beneš: „O osudech Podkarpatské Rusi je na celá staletí rozhodnuto, definitivně rozhodnuto. Náleží vám a náleží nám, podkarpatskému lidu a Československé republice.“ Dodal navíc na adresu nové vlny maďarského revizionismu, že „Československo se Podkarpatské Rusi nikdy nevzdá, nepřipustí žádnou revizi a bude jí hájit krví a železem, bude-li toho třeba“.

Od tohoto prohlášení uplynulo jen pár let a měli jsme se přesvědčit, že slova politiků se mohou změnit v něco, co váží méně než chmýří ve větru. Po obsazení Čech a Moravy Hitlerem a po vzniku Slovenského státu vtrhla 15. března 1939 na Podkarpatskou Rus maďarská vojska, zlikvidovala jednodenní podkarpatskou republiku a přisvojila si opět tuto zem; již předtím si Maďarsko násilnou „dohodou“ ve Vídni pod dozorem Hitlera a Mussoliniho zajistilo jižní část Podkarpatské Rusi a město Užhorod.

Také další osudy země byly tragické. Stala se objektem politických kalkulací, taktizování a hlavně obětí mocenského násilí stalinismu. Podle svědectví L. Feierabenda i Benešova tajemníka E. Táborského za necelých šest let po svém užhorodském projevu prezident Beneš v roce 1940, kdy byl Stalin ještě spřátelen s Hitlerem, uvažuje takto: „Po válce se nebudeme moci bránit požadavku Sovětského svazu, bude-li žádat, abychom postoupili Podkarpatskou Rus Ukrajině...“ V červenci 1941 E. Beneš v rozhovoru se sovětským velvyslancem J.M. Majským prohlásil: „Podkarpatská Rus může patřit jenom nám nebo Rusku.“

Ažkoliv v červnu roku 1942 se V.M. Molotov vyslovil při jednání s E. Benešem, že SSSR souhlasí s předmichovskými hranicemi ČSR, v prosinci 1943 již sovětská strana naznačuje, že by se měla „řešit otázka Podkarpatské Rusi“. Žádná taková „otázka“ přirozeně neexistovala; Podkarpatská Rus byla integrální součástí naší republiky a mnozí občané ČSR z Podkarpatska bojovali v řadách 1. čs. armádního sboru na frontách za svobodu celé své vlasti, celé republiky. Prezident Beneš měl sovětské vládě zcela jednoznačně její požadavky na odtrhnutí Podkarpatské Rusi odmítnout. Hranic státu, dokonce i spojeneckého v boji za svobodu, nelze měnit jakoukoliv dohodou bez ústavních orgánů, bez vědomí a za zády země, jíž se týká. Vždyť byly v sázce nejen hranice a přičlenění československého území k jinému státu, ale i existenční osudy bezmála miliónu československých občanů!

Byla to ovšem zatím jen slova, sliby, předběžné rozhovory. Co se však dělo potom na podzim roku 1944 na Podkarpatské Rusi, flagrantně porušilo mírové smlouvy z roku 1919 i smlouvu o přátelské spolupráci mezi ČSR a SSSR z roku 1943. Sovětské orgány, které obsadily podkarpatské území, si tu počínaly jako

devším z členů komunistické strany. O aby 29. června 1945 podepsala v Moskvě dohodu, podle níž „se sjednocuje ve shodě s přáním obyvatelstva a na základě přátelské dohody Zakarpatská Ukrajina s osvědkou vlastní Ukrajinou a připojuje se k Ukrajinské sovětské socialistické republice“. V Moskvě, kde se toto „jednání“ potvrdilo. A tak J.V. Stalin nejednalo přímě československou vládu,

deportací vlaků se dostali především do příslušníci inteligence, duchovenstva a demokratičtí političtí představitelé z doby první republiky. (Ti, kterým se podařilo uniknout do Protektorátu, byli zatýkáni v českých zemích již od 8. května 1945.) Okupační režim jmenoval vyšetřující komise a zvláštní soudy pře-

Co následovalo poté, na to se na Podkarpatské Rusi vzpomíná dodnes jako na zlý sen. Byly vyvořeny Lidové družiny vyzbrojené Rudou armádou; zatykaly rusínské občany podle systému, který poznali před nimi již lidé v obsazeném Polsku, Litvě, Estonsku, Lotyšsku, Moldávii a jinde. Do vězení a táborů a do

Násilím donutily oficiální delegaci československé vlády, aby Podkarpatskou Rus opustila. V listopadu 1944 byli svezeni tzv. delegáti národních výborů do Mukačeva za asistence oddílů NKVD a donuceni hlasovat pro „sjednocení Zakarpatské Ukrajiny s sovětskou Ukrajinou — sovětskou Ukrajinou“

POKRAČOVÁNÍ VEDLE

"Myslím si, že sedět ve vězení s panem Rumlem a jeho kolegy nebude promarněný čas," dodal v doušce pod prohlášením k natřeni smíchovského tanku na růžovo student sochařství David Černý. V několika jiných prohlášeních dost často vyslovil slovo umění, umělecký, "umělecký čin", "my, umělci, tomu říkáme, že nás políbila múza".

"Hérostratos m hist. jméno muže, který údajně zapálil chrám bohyně Artemidy v Efezu, aby se proslavil; přev. člověk, který spáchá trestný čin, aby na sebe upozornil," praví doslova Slovník cizích slov, Státní pedagogické nakladatelství Praha, n.p., 1966, autor Dr. Ladislav Rejman.

"Herostrato-s /IV.stol. př. Kr./, Ř., který chtěje své jméno proslavit, zapálil 365 nádherný Artemidin chrám v Efezu, což zaplatil životem. Odtud rčení H-va sláva, zločin spáchaný z ješitnosti," praví doslova, do tečky a do čárky Kočího Malý slovník naučný, kapesní vydání, rok 1929 - nakladatel B. Kočí, knihkupec v Praze I., Masarykovo nábřeží 14.

"Aha, já myslel, že jsem dost známý, tak tedy jmenuji se Ivan Martin Jirous.." pronesl u příležitosti lakování tanku na růžovo citovaný pán, který se vyslovil mnohem pregnatněji již, to zřejmě proto, aby se jeho jméno prokousalo na scénu věhlasu, dne 19. června 1990 v rozhovoru pro týdeník Reflex kromě jiného i takto: "...a rozhodl jsem se, že Vladimíra Hrádka zničím. Chladnokrevně, čistě a promyšleně. Protože je to prase, které by přemalovalo i sixtýnskou kapli, kdyby mělo tu moc. Je to jedna z těch zrůd, které...." Tento citát je jeden z nejmírnějších. Mnohé jako "prasečí...." nebo "Ty" jen naznačujeme tečkami, ale Reflex je dal v celém znění. Je to č. 12 z roku 1990, strana 50 - 51. Stojí to za námahu si ono číslo vyhledat, upozorňujeme ale, že člověka zamrazí nejen v zádech, ale něco jako elektrický šok projede celým tělem.

Herostráti jsou lidé s komplexy, mindráky, jak říkáme srozumitelněji, snažící se proslavit^{se} za každou cenu, i kdyby je to mělo stát

třeba život, jako Hérostrata někdy pět set let před Kristem.

Trest smrti byl u nás zrušen, takže zbývá jen to vězení, přes které by měla pro slavomane vést cesta na prkna, jež znamenají svět.

V živé paměti konečně utkvěla ona odvaha mladého zaměstnance redakce Mladá fronta DNES Martina Komárka, který se veřejně rozhodl publikovat tajné věci, i kdyby měl za to "sedět". Prezident Havel mu stručně odpověděl, že to pan Komárek přišvihl, měl to dělat o nějaký ten rok dříve.

Herostratismus není nic nového pod sluncem, možná existoval, i když pod jiným termínem, i před samým Hérostratem. Koluje o tom nespočet legend. Jde zkrátka o člověka, který si je vědom své nicotnosti, profesionální neschopnosti a nepovedlo-li se mu prosadit^{se} kladným činem, sahá i po riziku být vězněn. Student sochařství se nemůže uplatnit štetcem, proto sahá po štětce, lakýrnické. To je jedna věc, tou druhou a horší je padělání úřední listiny, v jeho případě povolení Městského úřadu v Praze 5. Co to vynáší není obsaženo v žádném naučném slovníku či encyklopedii, ale v trestním zákoně každé země, protože padělání jakýchkoli úředních dokumentů je sotva kde povoleno.

Herostrát je v podstatě mařka myška, jež sní o tom, jak svou tlapičkou-pacinkou srazit toho velkého kocoura, co šafáruje na dvorku. Je konečně moc dobře známo, že když si taková myška cucne z flašky, pak nemá na jazyk^k nic jiného než - "předhoďte mi toho kocoura!" Myšce totiž sluší jen pištět, je na to od přírody zařízena. Sorry.

J.V.

Pokračování článku
Jaromír H o ř c e
Bílě místo -
Podkarpatské Rus

nání" vedlo, určili také příští hranice: Československu bylo odebráno celé území Podkarpatské Rusi a dokonce i část Slovenska — asi 200 čtverečních kilometrů — nad městem Čop. (Slovenská národní rada s tím po dotazu československých činitelů z Moskvy „vyslovila souhlas“ — přirozeně, že k tomu neměla právo.)

Československé Prozatímní národní shromáždění potom 22. listopadu 1945 ratifikovalo smlouvu a pět dní nato si pospíšilo se schválením i prezidium Nejvyššího souvětu SSSR. Každý znalec ústavního práva, ale i prostý občan, snadno pochopí a dokáže, že Prozatímní národní shromáždění poslanců — nevolných, pouze shora jmenovaných — nemohlo měnit ústavu, a pokud odhlasovalo odtržení Podkarpatské Rusi a části slovenského území, učinilo tak protiprávně, porušilo existující ústavu z roku 1920 i mírovou smlouvu z roku 1919 a jeho ratifikace tedy nemá právní podklad. Neplatný je i akt sovětského prezidia. Navíc se v žádném tomto dokumentu nemluví o Podkarpatské Rusi, nýbrž o Zakarpatské Ukrajině; takové území však podle československé ústavy neexistovalo.

Nejednou se v posledních měsících uvažovalo i jednalo o příští existenci střední Evropy. Měla by se z křižovatky napětí, národnostních třenic i jiných rozporů změnit v oblast smíru, svobody, demokracie a vzájemné spolupráce. Nesmíme přitom zapomenout na Podkarpatskou Rus, zem kdysi nejvíce opomíjenou a živojící vlastně na periferii Evropy. Prožila ve svých dějinách četná tragická údobí, a má proto nárok zbavit se nevolnictví a vykročit vlastní cestou. Podkarpatská Rus patří do Evropy. Nelze usilovat jen o vlastní obrození a osvobození a nevidět, že nedaleko od nás leží země toužící stejně jako my po důstojném životě a svobodě.

OPEL **Rivalen****FIAT****LEITZ****ALLES FÜR DIE FRAU
BUNIE****BfG: Ihre Bank**
Aachener und Münchener Gruppe

Svědomí
(»NAŠE HLASY«)

 Nezávislý čtrnáctideník
15. dubna 1991
REDAKCE:
 Čába Stanislav
Dolejší Josef
Herman Josef
Kalenda Karel
Dr. Ing. Kobliha B.
Komínková Marie
Kroulík Břetislav
Meců Jára

 Vydavatel, šéfredaktor
a grafická úprava:
KOMÍNEK MILO

 Zástupce šéfredaktora
KOUDELKA JOSEF

 Vydává a tiskne:
Moravia Publishing Inc.
2098 Dundas Street West
Toronto, Ont., Canada
M6R 1W9
Tel: (416) 533-4242
Fax: (416) 533-2205

 Redakce "Svědomí" v ČSFR:
KOUDELKA JOSEF,
(vedoucí)
poštovní schránka 95
772 00 Olomouc
Tel: (068) 25834

Vychází dvakrát měsíčně

 * * *
Redakce za podepsané články
nese zodpovědnost
a nemusí se s jejich obsahem
ztotožňovat

 Nevyžádané rukopisy
se nevracejí

Bez komunistů - takých či onakých!

PROF. DR. ING. LIBOR BROM

Soudruh Gorbačov dělá všechno možné, aby zachránil komunistický Sovětský svaz. Naposled dokonce vyvolal celonárodní referendum o tom, zda Svaz sovětských socialistických republik má být udržen. Jeho pitomé otázce se dostalo pitomé odpovědi: šest republik se odmítlo referenda zúčastnit a zbytek republik doplnil referendní lístek svými vlastními protikladnými otázkami. Referendum se takto obrátilo v nesmysl.

Za takových okolností Sovětský svaz nejde ovšem dopředu v ničem. Jeho národní produkt klesá o 15 procent ročně, inflace je nad každou kontrolu, národní dluh stoupá a vývoz klesá - činí polovinu loňského. Všude je bída a vybuchují stávkové hnutí. K dovršení zmatku soudruh Gorbačov vyhlásil navíc nové diktátorské dekrety a zvýšení všeho možného - včetně cen zboží (100 % až 300 %), platů a mezd (40%) a úspor ve státních bankách (40%). Nikdo nemá ani potuchy, jaký výsledek to všechno bude mít - zejména, když na úspory se nesmí po léta sáhnout.

Při tom soudruh Gorbačov se bil minulý týden v Bělorusku hrdině v prsa a prohlásil toto: "Nestydím se říci, že jsem komunist a že vyznávám socialistickou ideu; s tou ideou také odejdu na druhý svět!"

Také jiný sovětský primitiv, prý populistický a nepředvídatelný, "bývalý" komunist Boris Jelcyn se nestydí. Nestydí se prohlašovat za demokrata, stejně jako se nesty-

děl při poslední návštěvě Ameriky, coby host Davida Rockefellera, vyprázdnit svůj močový měchýř o kolo Rockefellerova tryskového letounu a usmívat se při tom na přítomné žurnalisty.

Ne! Tak jako cesta svobodných a demokratických národů Československa, nemůže být Havlovou cestou kolaborace se stávajícími či "bývalými" komunisty, tak také cesta národů přežitého Svazu sovětských socialistických republik nemůže být cestou soudruha Gorbačova či soudruha Jelcyna. Idea demokratického státu pod vedením jakéhokoliv druhu komunisty, dnešního či "bývalého", je nesmyslná.

Budoucnost Čechů a Slováků, stejně jako Rusů a jiných národů, patří těm, kdož se bez okolků rozejdou s komunistickou minulostí a otevřou dveře soukromému podnikání; kdož vymytí komunistické buňky - oficiální či neoficiální - na závodech, v armádě a policii; kdož najdou odvahu stát na svém - bez komunistů.

Kdož nebudou mít strach ze svobody.

**Justice v ČSFR
projednává soudní
případy padesátých a
šedesátých let podle
zákona džungle!**

NISSAN - FAHREER